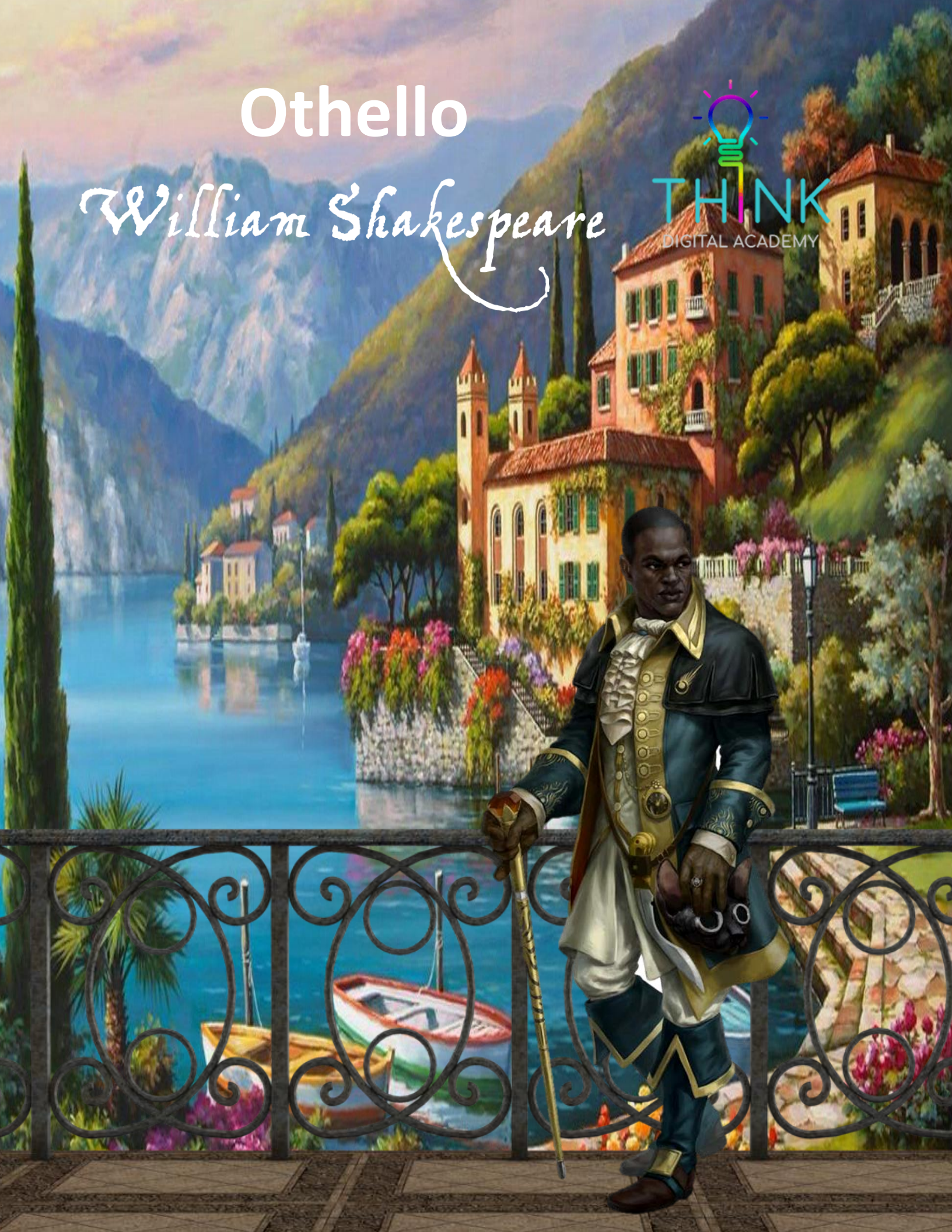

Othello

William Shakespeare

'n Klassieke Shakespeare Verhaal

deur

Edith Nesbit

Vierhonderd jaar gelede het daar in Venesië 'n vaandel met die naam Iago gewoon, wat sy generaal, Othello, gehaat het omdat hy hom nie 'n luitenant gemaak het nie. In plaas van Iago, wat sterk aanbeveel is, het Othello, Michael Cassio gekies, wie se gladde tong hom gehelp het om die hart van Desdemona te wen.

Lago het 'n vriend genaamd Roderigo gehad, wat hom van
geld voorsien het en gevoel het hy kan nie gelukkig wees
tensy Desdemona sy vrou was nie.

Othello was 'n Moor, maar van so donker gelaat dat sy vyande hom 'n Swartamoer genoem het. Sy lewe was moeilik en opwindend.

Hy is in die geveg oorwin en in slawerny verkoop, en hy was 'n groot reisiger en het manne gesien wie se skouers hoër as hulle hoof was. Dapper soos 'n leeu, maar hy het een groot fout gehad - jaloesie.

Sy liefde was 'n verskriklike selfsug. Om 'n vrou lief te hê, het vir hom beteken om haar te besit soos iets wat hy besit het wat nie geleef en gedink het nie. Die verhaal van Othello is 'n verhaal van jaloesie.

Een aand het Iago vir Roderigo gesê dat Othello Desdemona weggevoer het sonder die medewete van haar pa, Brabantio.

Hy het Roderigo oor reed om Brabantio waker te maak, en toe daardie senator verskyn het, het Iago hom op die mees onaangename manier vertel van Desdemona wat weg geloop het. Alhoewel hy Othello se offisier was, het hy hom 'n dief en 'n Barbarye perd genoem.

Brabantio het Othello voor die hertog van Venesië daarvan beskuldig dat hy towery gebruik het om sy dogter te fassineer, maar Othello het gesê dat die enigste towery wat hy gebruik het, sy stem was, wat vir Desdemona sy avonture en haarbreedte ontsnappings vertel het.

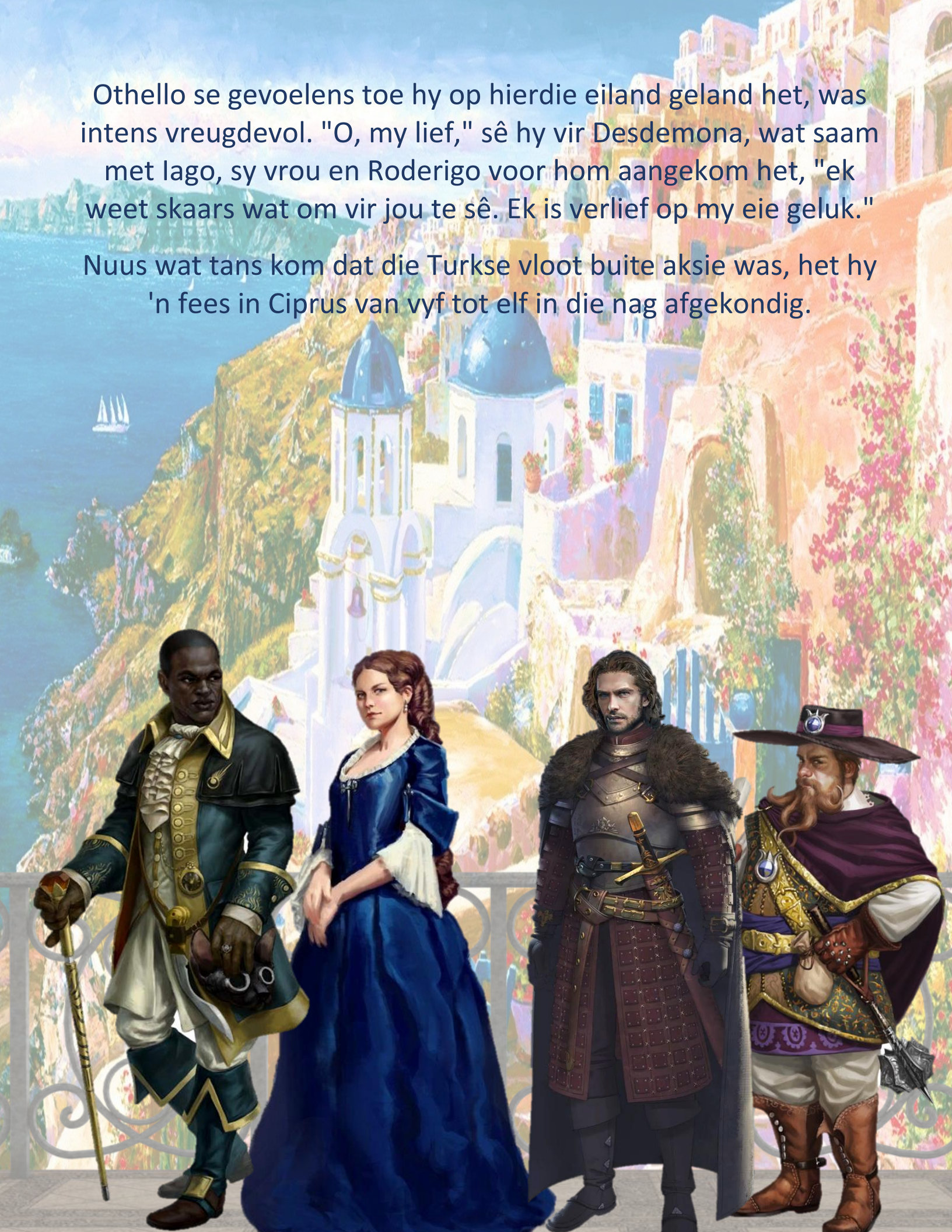
Desdemona is in die raadsaal ingelei en sy het verduidelik hoe sy Othello kon lief hê ten spyte van sy amper swart gesig deur te sê: "Ek het Othello se gesig in sy gedagtes gesien."

Aangesien Othello met Desdemona getrou het en sy bly was om sy vrou te wees, was daar niks meer teen hom te sê nie, veral omdat die hertog wou hê hy moes na Ciprus gaan om dit teen die Turke te verdedig.

Othello was heeltemal gereed om te gaan en Desdemona, wat gepleit het om saam met hom te gaan, is toe gelaat om by hom aan te sluit by Ciprus.

Othello se gevoelens toe hy op hierdie eiland geland het, was intens vreugdevol. "O, my lief," sê hy vir Desdemona, wat saam met Iago, sy vrou en Roderigo voor hom aangekom het, "ek weet skaars wat om vir jou te sê. Ek is verlief op my eie geluk." Nuus wat tans kom dat die Turkse vloot buite aksie was, het hy 'n fees in Ciprus van vyf tot elf in die nag afgekondig.

Cassio was aan diens in die Kasteel waar Othello oor Ciprus regeer het, so Iago het besluit om die luitenant te veel te laat drink. Hy het 'n bietjie moeilikheid gehad, aangesien Cassio geweet het dat wyn gou na sy kop gegaan het, maar bediendes het wyn in die kamer gebring waar Cassio was en Iago 'n drinklied gesing het en so het Cassio 'n glas te gereeld opgelig vir die gesondheid van die generaal.

Toe Cassio geneig was om twisgierig te wees, het Iago vir Roderigo gesê om iets onaangenaams vir hom te sê. Cassio het Roderigo, wat die teenwoordigheid van Montano, die voormalige goewerneur raakgeloop het, omhels.

Montano het burgerlik vir Roderigo ingetree, maar so onbeskof 'n antwoord van Cassio gekry dat hy gesê het: "Kom, kom, jy is dronk!" Cassio het hom toe gewond en Iago het Roderigo uit gestuur om die dorp bang te maak met 'n kreet van onluste.

Die oproer het Othello wakker gemaak, toe hy die oorsaak daarvan verneem het, gesê: "Cassio, ek het jou lief, maar wees nooit weer my offisier nie".

Toe Cassio en Iago alleen saam was, het die man oor sy skandelijke reputasie gekreun. Iago het gesê reputasie en kullery is dieselfde ding. "O God," het Cassio uit geroep, sonder om hom te ag, "dat mense 'n vyand in hul mond moet sit om hul breine weg te steel!"

Iago het hom aangeraai om Desdemona te smee om Othello te vra om hom te vergewe.

Cassio was tevrede met die raad en het die volgende oggend sy versoek aan Desdemona in die tuin van die kasteel gerig. Sy was die vriendelikheid self, en het gesê: "Wees vrolik, Cassio, want ek sal eerder sterf as om jou saak te laat vaar."

Cassio het op daardie oomblik gesien hoe Othello saam met Iago aankom en het haastig afgetree.

Iago het gesê: "Ek hou nie daarvan nie."

"Wat het jy gesê?" vra Othello, wat gevoel het dat hy iets onaangenaams bedoel het, maar Iago het gemaak asof hy niks gesê het nie. "Was dit nie Cassio wat van my vrou af gegaan het nie?" vra Othello, en Iago, wat geweet het dat dit Cassio is en hoekom dit Cassio was, het gesê: "Ek kan nie dink dit was Cassio wat op daardie skuldige manier weggesluip het nie."

Desdemona het vir Othello gesê dat dit hartseer en nederigheid was wat Cassio by sy nadering laat terug trek het. Sy het hom herinner hoe Cassio sy part gevat het toe sy nog hart-vry was en fout gevind het met haar Moorse minnaar.

Othello was gesmelt en het gesê: "Ek sal jou niks ontken nie," maar Desdemona het vir hom gesê dat wat sy gevra het net soveel vir sy gesondheid was as om te eet.

Desdemona het die tuin verlaat, en Iago het gevra of dit werklik waar is dat Cassio Desdemona voor haar huwelik geken het.

"Ja," het Othello gesê.

"Inderdaad," het Iago gesê, asof iets wat hom gemistifiseer het, nou baie duidelik was.

"Is hy nie eerlik nie?" het Othello gevra, en Iago het die woorde vraend herhaal, asof hy bang was om te sê "Nee."

"Wat bedoel jy?" het Othello aangedring.

Hierop het Iago net die teenoorgestelde sê van wat hy vir Cassio gesê het. Hy het aan Cassio gesê dat reputasie onnosel is. Vir Othello het hy gesê: "Wie my beursie steel, steel rommel, maar hy wat my goeie naam van my steel, verwoes my."

Hierop het Othello amper in die lug gespring en Iago was so vol vertroue in sy jaloesie dat hy dit gewaag het om hom daarteen te waarsku. Ja, dit was niemand anders as Iago wat jaloesie "die groen-oog monster wat die vleis bespot waarop dit voed" genoem het nie.

Nadat Iago jaloesie een slag gegee het, het hy voort gegaan om dit te voed met die opmerking dat Desdemona haar pa bedrieg het toe sy met Othello weg gestap het. "As sy hom bedrieg het, hoekom nie jy nie?" was sy bedoeling.

Desdemona het weer ingekom om vir Othello te sê dat aand ete gereed is. Sy het gesien dat hy ongemaklik was. Hy het dit verduidelik deur 'n pyn in sy voorkop. Desdemona het toe 'n sakdoek te voorskyn gebring wat Othello vir haar gegee het.

'n Profetes, tweehonderd jaar oud, het hierdie sakdoek gemaak van die sy van heilige sywurms, dit gekleur in 'n vloeistof wat uit die harte van meisies voorberei is en dit met aarbeie geborduur.

Sagmoedige Desdemona het bloot daaraan gedink as 'n koel, sagte ding vir 'n kloppende wenkbrou, sy het geweet van geen towerspreuk daarop wat vernietiging sou werk vir die vrou wat dit verloor het nie.

"Laat ek dit om jou kop bind," sê sy vir Othello; "jy sal oor 'n uur
gesond wees." Maar Othello het kleinlik gesê dat dit te klein is,
en dit laat val.

Desdemona en hy is toe in die huis vir ete en Emilia het die sakdoek opgetel wat Iago haar gereeld gevra het om te steel.

Sy het daarna gekyk toe lagoon inkom. Na 'n paar woorde daaroor
het hy dit van haar weg geruk en gesê dat sy hom moet verlaat.

In die tuin was hy saam met Othello, wat honger gelyk het vir die ergste leuens wat hy kon bied. Hy het dus vir Othello gesê dat hy gesien het hoe Cassio sy mond met 'n sakdoek afvee, omdat dit met aarbeie gevlek is, hy het geraai dat dit die een was wat Othello sy vrou gegee het.

Die ongelukkige Moor het kwaad geword van woede en ligo het die hemele laat getuig dat hy sy hand, hart en brein aan Othello se diens gewy het. “Ek aanvaar jou liefde,” het Othello gesê. “Laat my binne drie dae hoor Cassio is dood.”

Iago se volgende stap was om Desdemona se sakdoek in Cassio se kamer te los. Cassio het dit gesien en geweet dit is nie syne nie, maar hy het van die aarbei patroon daarop gehou, en hy het dit vir sy liefling Bianca gegee en haar gevra om dit vir hom te kopieer.

Iago se volgende stap was om Othello, wat Desdemona oor die sakdoek geboelie het, te oorreed om die afluisteraar te speel vir 'n gesprek tussen Cassio en homself. Sy bedoeling was om oor Cassio se liefling te praat en Othello toe te laat om te veronderstel dat die dame waarvan gepraat word, Desdemona was.

"Hoe gaan dit, luitenant?" het Iago gevra toe Cassio verskyn.

"Erger, wanneer ek genoem word wat ek nie is nie," het Cassio somber geantwoord.

"Hou aan om Desdemona te herinner en jy sal binnekort herstel word," het Iago gesê, en het in 'n toon wat te laag is vir Othello om te hoor bygevoeg, "As Bianca die saak kon regstel, hoe vinnig sou dit reg gemaak kan word.!"

"Helaas! Arme skelm," het Cassio gesê, "ek dink regtig sy is lief vir my" en soos die spraaksame hanekam wat hy was, is Cassio gelei om te spog met Bianca se voorliefde vir hom, terwyl Othello hom met verstikte woede verbeel dat hy van Desdemona gepraat het en gedink het, "Ek sien jou neus, Cassio, maar nie die hond vir wie ek dit sal gooi nie."

Othello was nog besig om te spioeneer toe Bianca inkom en oorgekook met die idee dat Cassio, wat sy as haar eiendom beskou het, haar gevra het om die borduurwerk op die sakdoek van 'n nuwe liefling te kopieer. Sy gooi vir hom die sakdoek met smalende woorde en Cassio het saam met haar vertrek.

Othello het Bianca gesien, wat laer in skoonheid en spraak minderwaardig was as Desdemona en hy het ten spyte van homself begin om sy vrou te prys aan die skurk voorhom.

Hy het haar vaardigheid met die naald geprys, haar stem wat "die wreedheid uit 'n beer kon sing," haar geestigheid, haar soetheid en die skoonheid van haar vel.

Elke keer as hy haar geprys het, het lago iets gesê wat hom laat onthou het van sy woede en dit sleg laat uitspreek het, en tog moet hy haar loof en sê: "Die hartseer daarvan, lago! O lago, die hartseer daar van, lago!"

Daar was nooit in al lago se skurkheid een oomblik van wankeling nie. As daar was, sou hy dalk toe gewankel het.

"Wurg haar," het hy gesê, en "Goed, goed!" het sy ellendige slagoffer gesê.

Die twee het nog moord gepraat toe Desdemona saam met 'n familielid van Desdemona se pa, genaamd Lodovico, verskyn het, wat 'n brief vir Othello van die hertog van Venesië gedra het. Die brief het Othello van Ciprus herroep en die goewerneurskap aan Cassio gegee.

Die ongelukkige Desdemona het hierdie ongelukkige oomblik aangegryp om weer die saak van Cassio aan te dring.

"Vuur en swael!" het Othello geskree.

"Dit kan wees dat die brief hom ontstel," het Lodovico aan Desdemona verduidelik en hy het haar vertel wat dit bevat.

"Ek is bly," het Desdemona gesê. Dit was die eerste bitter toespraak wat Othello se onvriendelikheid uit haar gewring het.

"Ek is bly om te sien jy verloor jou humeur," het Othello gesê.

"Hoekom, liewe Othello?" het sy sarkasties gevra en Othello het haar in haar gesig geklap.

Dit was nou die tyd dat Desdemona haar lewe deur skeiding moes red, maar sy het nie van haar gevaar geweet nie - net dat haar liefde tot in die kern gewond was. “Ek het dit nie verdien nie,” het sy gesê, en die trane het stadig oor haar gesig gerol.

Lodovico was geskok en gewalg. “My heer,” het hy gesê, “dit sal nie in Venesië geglo word nie.

Maak reg met haar;" maar, soos 'n mal man wat in sy nagmerrie praat, het Othello sy vieslike gedagte in lelike spraak uitgestort en gebrul: "Uit my sig!"

"Ek sal nie bly om jou aanstoot te gee nie," het sy vrou gesê, maar sy het gehuiwer in haar gang, en eers toe hy "Gaan weg!" skree, het sy haar man en sy gaste gelos.

Othello het toe vir Lodovico vir aandete genooi en bygevoeg: "Jy is welkom, meneer, na Ciprus. Bokke en ape!" Sonder om op 'n antwoord te wag het hy die geselskap verlaat.

Vooraanstaande besoekers was verafsku dat hulle verplig was om na familietwiste te kyk en het nie daarvan gehou om óf bokke óf ape genoem te word nie en Lodovico het vir Iago gevra vir 'n verduideliking.

Getrou aan homself het Iago op 'n rondom manier gesê dat Othello erger is as wat hy lyk, en hulle aangeraai om sy gedrag te bestudeer en hom te red van die ongemak om nog vrae te beantwoord.

Hy het voortgegaan om Roderigo te vertel om Cassio te vermoor.
Roderigo was nie in pas met sy vriend nie. Hy het lagoon
hoeveelhede juwele vir Desdemona gegee sonder effek;
Desdemona het nie een van hulle gesien nie, want lagoon was 'n
dief.

Iago het hom gepaai gemaak met 'n leuen, en toe Cassio Bianca se huis verlaat, het Roderigo hom gewond en is in ruil daarvoor gewond. Cassio het geskree en Lodovico en 'n vriend het aan gehardloop gekom.

Cassio het Roderigo as sy aanvaller uitgewys en Iago, in die hoop om van 'n ongerieflike vriend ontslae te raak, het hom "Skurk!" genoem en hom gesteeek, maar nie tot die dood nie.

By die Kasteel was Desdemona in 'n hartseer bui. Sy het vir Emilia gesê dat sy haar moet los, haar man het dit gewens. "Wys my af!" roep Emilia uit. "Dit was sy bevel," het Desdemona gesê, "ons moet hom nie nou ontevrede maak nie."

Sy het 'n lied gesing wat 'n meisie gesing het wie se minnaar vir haar sleg was - 'n lied van 'n meisie wat by daardie boom gehuil het wat se takke hang asof dit huil, en sy is bed toe en het gaan geslaap.

Sy het wakker geword met haar man se wilde oë op haar. "Het jy vanaand gebid?" het hy gevra, en hy het vir hierdie onberispelike en lieflike vrou gesê om God se vergifnis te vra vir enige sonde wat sy op haar gewete mag hê. "Ek sal nie jou siel dood maak nie," het hy gesê.

Hy het vir haar gesê dat Cassio gebieg het, maar sy het geweet Cassio het niks gehad om te bieë wat haar aan gaan nie. Sy het gesê dat Cassio niks kon sê wat haar sou beskadig nie. Othello het gesê sy mond is gestop.

"Wie het dit gedoen?" het Emilia gehuil, en die stem het gesê:
"Niemand nie -- ek self. Vaarwel!"

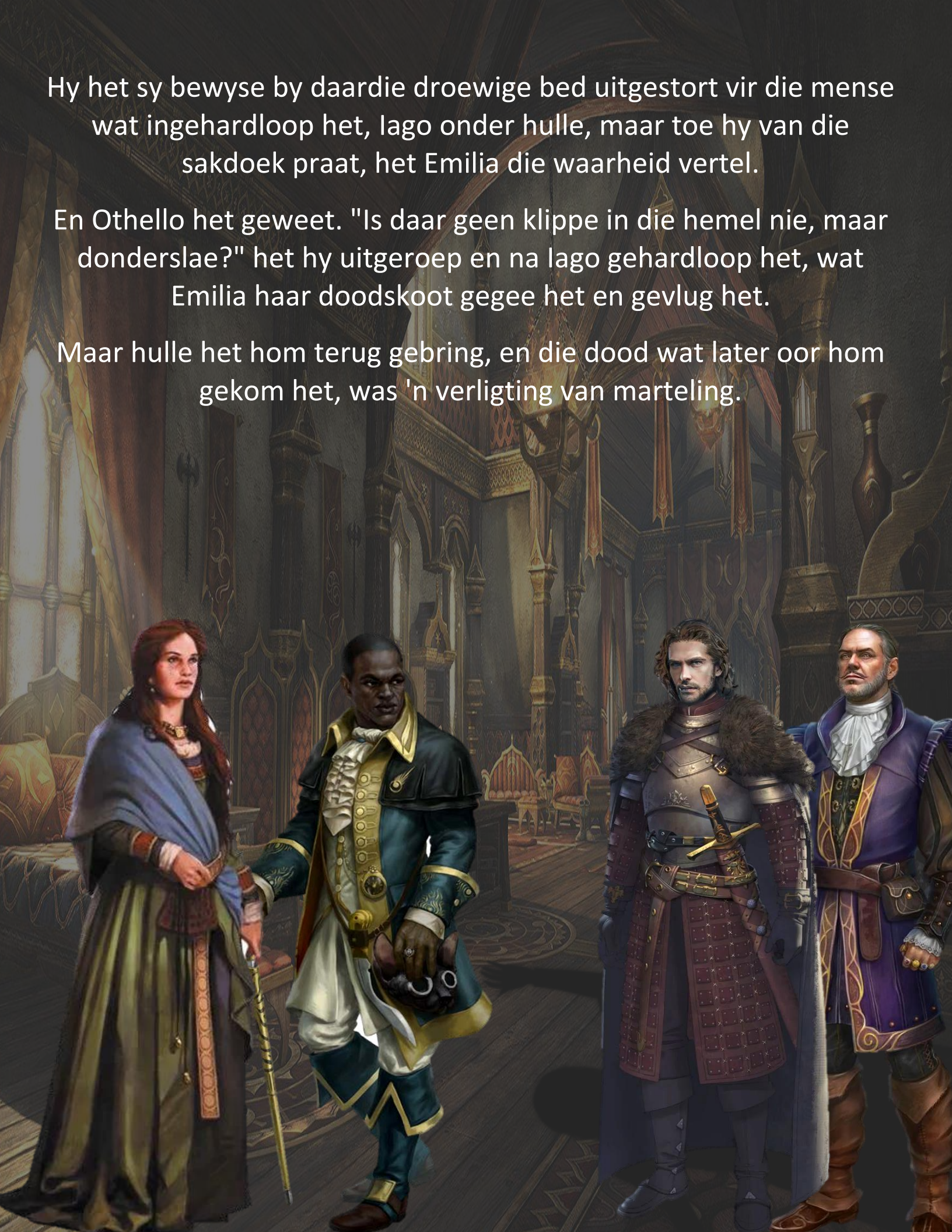
"Dit was ek wat haar dood gemaak het," het Othello gesê.

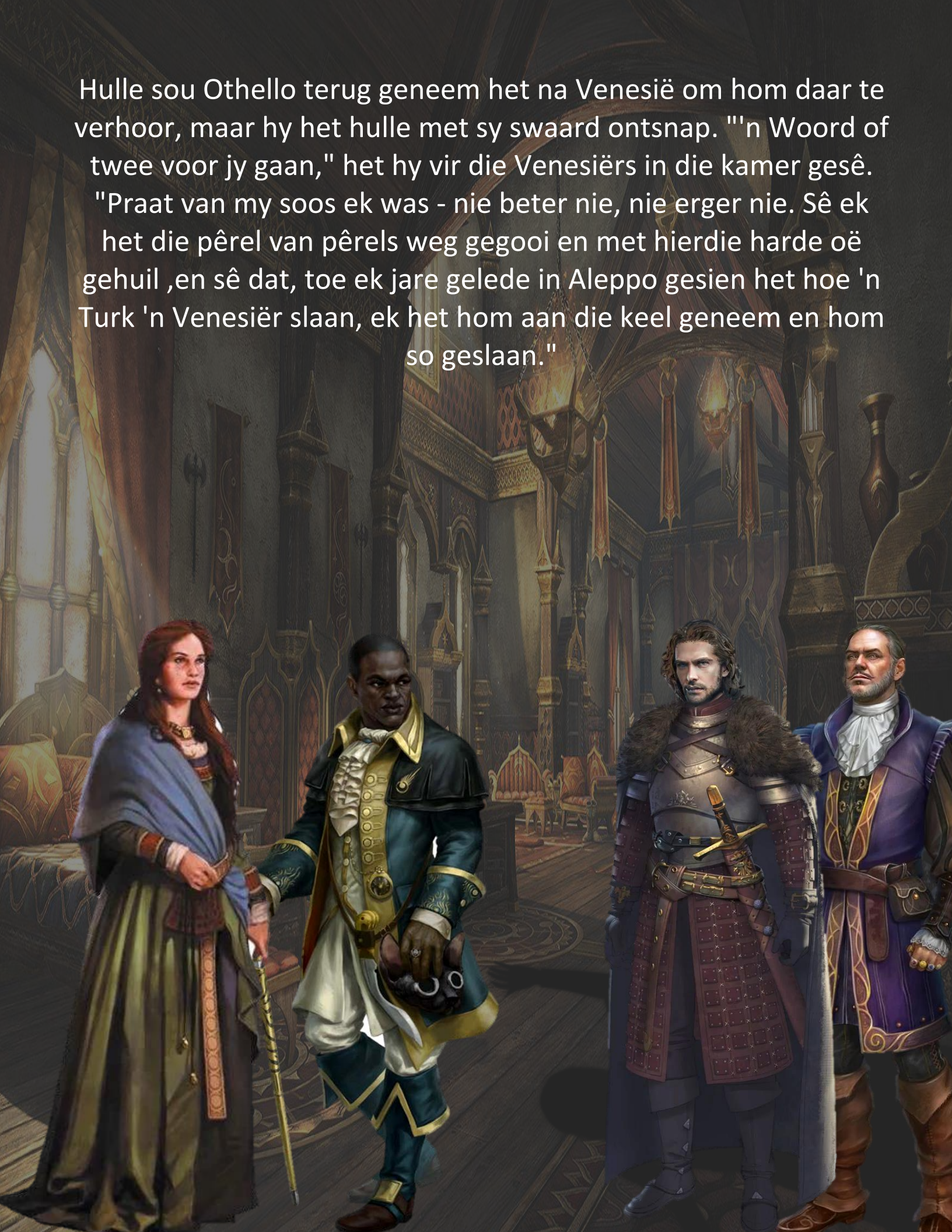
Hy het sy bewyse by daardie droewige bed uitgestort vir die mense
wat ingehardloop het, lago onder hulle, maar toe hy van die
sakdoek praat, het Emilia die waarheid vertel.

En Othello het geweet. "Is daar geen klippe in die hemel nie, maar
donderslae?" het hy uitgeroep en na lago gehardloop het, wat
Emilia haar doodskoot gegee het en gevlug het.

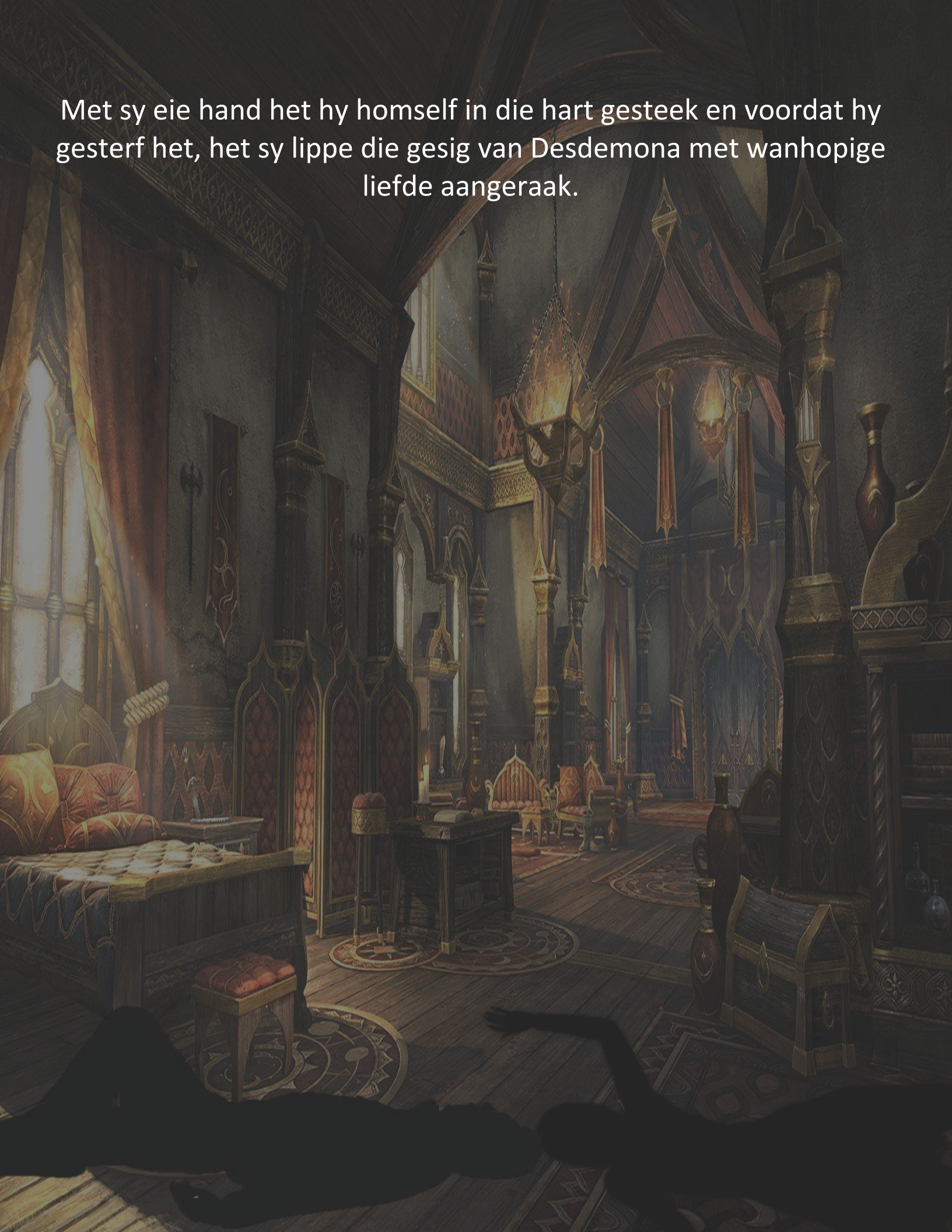
Maar hulle het hom terug gebring, en die dood wat later oor hom
gekom het, was 'n verligting van marteling.

Hulle sou Othello terug geneem het na Venesië om hom daar te verhoor, maar hy het hulle met sy swaard ontsnap. "'n Woord of twee voor jy gaan," het hy vir die Venesiërs in die kamer gesê. "Praat van my soos ek was - nie beter nie, nie erger nie. Sê ek het die pêrel van pêrels weg gegooi en met hierdie harde oë gehuil, en sê dat, toe ek jare gelede in Aleppo gesien het hoe 'n Turk 'n Venesiër slaan, ek het hom aan die keel geneem en hom so geslaan."

Met sy eie hand het hy homself in die hart gesteek en voordat hy
gesterf het, het sy lippe die gesig van Desdemona met wanhopige
liefde aangeraak.

THINK

DIGITAL ACADEMY

